

OSTRAVAN.CZ

1. Šef činohry NDM Vojtěch Štěpánek: Těším se z nejlepších podmínek pro práci, jaké jsem kdy měl

09.09.2024 ostravan.cz - Ladislav Vrchovský

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadle (6); NDM (5); Antonína (3); divadla (3); divadlu (3); Dvořáka (3); Ostravy (3); 12 (2); divadlech; Jiřího; moravskoslezském; Myrona; Národním; Ostravě; ostravskému; ostravští; Ostravu; Štěpánek; Vojtěch

Kolikátou sezonu ve funkci šefa činohry **NDM** právě otevíráte?

První inscenací mé první sezony byl Rok na vsi a v den první čtené zkoušky se nám narodila první dcerka Dorotka. Právě teď oslavila šest let, začínám tedy sedmou sezonu. Dvě z toho ale byly v covidu, dá se tedy říci, že začíná má pátá regulérní sezona.

Říká se, že deset let na postu šefa činohry v jedné divadelní instituci už znamená něco, o čem se píše diplomové práce. Představte si její název: Režisér **Vojtěch Štěpánek** a jeho působení v **Národním divadle moravskoslezském** v letech 2018–2028. Máte takové ambice?

Nemám ambice stát se předlohou diplomových prací, ale pokud by se nad tím obdobím někdo někdy pozastavil, byl bych rád, kdyby si všiml především herců. Přivedl jsem do souboru Petra Panzenbergera, Petru Kocmanovou, Kamilu Janovičovou, Sáru Erlebachovou, Anetu Kalužu Klimešovou, Martina Dědocha, Vojtu Johaníka, Kateřinu Breiskou, Sabinu Muchovou, Alenu Sasínovou Polarczyk... K tomu Robert Finta, Vítá Roleček i bardi souboru. Nastupující herecká generace přináší do souboru a do celého **divadla** novou energii, jsou velmi pracovití, zábavní, je v nich mnoho potenciálu. Takže za devizu zmiňovaného období bych rozhodně označil skladbu souboru. Díky úspěchům nedávných premiér jako Médea, Richard III., Pravda nebo Ztraceni v Yonkers dáváme o schopnostech našeho hereckého souboru vědět za hranicemi **Ostravy**.

Po velkých režisérech zůstává poetika vtištěná jimi samotnými do souboru, který umělecky vedli. To se ale týká spíše malých scén, jako jsou třeba **ostravští** Bezruči, a ne takových velkých činoher, jakou vedete teď v **NDM**.

I velké soubory mívají své momenty spojené buď s výjimečnými režiséry či neopakovatelným hereckým ansámblem. Ale je pravda, že ona výjimečná poetika, ať už jde o rukopis dramaturgický, režijní či herecký, se častěji profiluje v komorních scénách. Komorní scény mohou fungovat jako herecké laboratoře, formovat svůj výraz na alternativní interpretaci a právě Bezruči i Aréna jsou toho skvělými, byť odlišnými důkazy. S naším počtem premiér a dramaturgickým těžištěm blíže střednímu proudu máme za úkol hrát velkou činohru pro velká hlediště a pomocí odvážné a citlivé dramaturgie rozšiřovat obzory publika. On se ten střední proud stále vyvíjí, vznikají fantastické nové hry a tak vedle klasických autorů jako je Lorca letos uvádíme současné světové autory Schimmelpfenniga, Mouwada či Mayenburga – tedy klasiky budoucí. Ale zpět k vaší otázce: život souboru v malém a velkém **divadle** je skutečně rozdílný. I z hlediska techniky práce jde o jiný obor.

Něco jako malá firma a na druhé straně velká továrna. Ostatně dříve se největšímu **ostravskému divadlu**, ve kterém působíte, říkalo továrna na umění. Tak trochu i hanlivě. Je ale pravda, že v menších **divadlech** se všichni herci víc vzájemně znají a jsou lidsky a přátelsky víc propojeni.

A vidíte, zrovna tohle propojení se u nás, v továrně, přihodilo. Jak jsem říkal, s mladými přišla nová energie, a nemluví jen o životě na jevišti a na zkušebně. Jsou to lidé, kteří spolu tráví volný čas, často je můžete potkat venku pohromadě. Nebo i na síti, kde často hrají kdejaké hry, no co už...

Vedle mladých talentů máte k dispozici skutečné bardy jako jsou Vladimír Čapka, Jan Fišar, Tomáš Jirman, Petr Houska, David Viktora, Jiří Sedláček i dámy herečky Marii Logojdovou, Alenu Sasínovou-Polarczyk, Kateřinu Breiskou, Sabinu Muchovou a další.

Ano, to všechno jsou skvělí herci a já mohu jen říct, že mám teď nejlepší podmínky pro práci, jaké jsem kdy měl. Jak z hlediska zázemí velké, tradiční a stabilní organizace, tak z hlediska zázemí vedení činohry i jejího souboru.

Jenže... vaše žena Kristýna Leichtová, také skvělá herečka, momentálně hraje v Plzni a jezdí do Prahy, kde je více práce jak ve filmu, tak v televizi. Jste určitě rádi, když můžete být aspoň trochu delší dobu spolu dohromady i s dětmi, takže tohle není úplně ideální způsob života. Z Prahy do **Ostravy** sice jezdí dnes Pendolino necelé čtyři hodiny, ale dojíždět denně do práce na takovou dálku je vyloučeno nejen ekonomicky ...

Je to tak. Děti rostou a Kristýně už je smutno po rodině a práci s našimi přáteli a kolegy z Prahy. Nabídek měla vždy dost, teď je postupně přijímá a náš pětisloupcový rodinný nástěnný diář teď plní spíše ona. Já jsem za to moc rád, protože i když si v **Ostravě** zahrála v Aréně, v Míru či v Lese a udělali jsme spolu dvě inscenace na Letní shakespearovovské slavnosti a ještě si tu založila Koutek světa, který hlídá malé děti, přeci jen stesku po Praze a odmítání mnohdy i zajímavých nabídek už bylo dost. Takže často přejíždí buď jen ona, nebo ona s dětmi, nebo přijede hlídat babička sem, nebo jedeme všichni, když se sejde volný víkend. Navíc naše chalupa na Kokoříně, která tam stojí už od poloviny 18. století, si řekla o neodkladnou a nákladnou rekonstrukci, takže to je také velmi náročná aktivita. Já mám v Praze maminku, u Prahy bráchu s jeho rodinou a v Praze třicet let života... Každý se mě čím dál tím častěji ptá, jak dlouho to takhle vydržíme. Láska k rodině a vášně k **divadlu** jsou palivem pro všechno to složité plánování a cestování. Občas zabliká kontrolka prázdné nádrže, ale pak se zase podaří dotankovat a jede se dál. Nic není navždy, nic v životě přece není garantováno, o své místo a o svůj soubor přeci bojuji každou sezonu, každá premiéra je ta nejdůležitější, nemůžu přece žít s tím, že na nápravu nějakého průšvihů mám neomezené množství času.

Zeptám se na vaše tvůrčí plány. Na kolik sezon by byly, kdyby se mělo realizovat všechno, co byste rád udělal?

Šuplíky jsou plné na dva životy. Jak jsem říkal, soubor, který tady teď je, a publikum, které máme, to je pro mě ideální výchozí situace k přípravě víceletého konceptu dramaturgie a růstu souboru. Chodím na představení, sleduji, jak se proměňuje publikum, jak reaguje, jak si rozumí s našimi herci. Například dramaturgické úvody před Médeou, kterou jsme nechali nově přeložit pány Havrdou

a Borkovcem, jsou divácky velmi oblíbené a navštěvují je zejména mladí diváci. Je tam vždy mnoho mladých zvědavých a sympatických lidí. Setkat se tváří v tvář s takovým publikem a s jeho zpětnou vazbou je jako napít se živé vody. Tak pojďme na to, co jste s kolegy připravili pro sezonu 2024/2025. Respektive co bylo mezi východisky při koncipování celé dramaturgie?

Páteř dramaturgie této sezony tvoří současná dramatika. Jmenovitě jde o čtyři premiéry autorů Schimmelpfennig, Mouvad, Mayenburg a Klusák. Sám se potkám s Mayenburgovým textem Soumrak nad krajinou, který uvedeme v **Divadle 12**. Jde o německého autora, který patří ve světě k nejžádanějším. Jeho texty nesou znaky konverzační komedie, uprostřed však leží mnohovrstevnaté téma, které dovádí jeho postavy do netušených hloubek argumentace. Jeho hry přetřásají společenská traumata a s osvěžující komikou staví do kontrastu velká témata a postavy představující "lidi obecné". Jsou to vpravdě důležité, závažné a především velmi zábavné hry. Chceme našemu publiku tuto dramaturgiu představit a prezentovat jako něco, co podle mého patří i na velká jeviště.

O čem je Soumrak nad krajinou?

Základ tvoří dvojice, sestra a bratr, a jejich protějšky. Vypořádávají se s dědictvím po otci. A v tom dědictví je obraz, který diváci nevidí, ale podle všeho jde o jakousi krajinku podepsanou jménem A. Hitler. A ty postavy se snaží najít správné rozhodnutí, jak s obrazem naložit. Prodat? Zničit? Už po pár minutách jsou emoce velmi vyhocené a diskuze neskutečně toxická. Pohled na krajinku se mění, už není tak idylická, je to krajina masového vraha! A lze oddělit dílo od osobnosti autora? A co z penězi za obraz od takového autora? Koupíte si dům? A bude vám v takovém domě dobře? Mnoho otázek přitáhne do děje další prapodivné postavy, ale už nechci více prozrazovat.

Tohle asi komedie nebude...

Je. Ale samozřejmě ne pořád. I další připravované tituly, Schimmelpfennigova Discoteca Paraiso a Klusákova ABBA – Scény z manželského života, jsou také nesmírně zábavné tituly, ale vlastně nepopisují nic, čemu bychom se měli smát.

Tohle budou tři významné premiéry v **Divadle 12**. Z ekonomického pohledu hlediště s mnohem menším počtem sedadel, a přitom špičková světová dramatika. Jak to jde dohromady?

My Dvanáctku stále jaksi ohledáváme. Myslím, že se nám tam podařily dobré věci. Hornické vdovy, Pravda, ale i rodinné představení O líné babičce... s každou premiérou se o prostoru Dvanáctky dozvídáme něco nového. Tomáš Svoboda ve Dvanáctce právě zkouší Discotecu Paraiso. V té hře je asi 260 postav. Kromě našich herců, například Panzenbergera, Janovičové, Finty a Dědocha, diváci uvidí i komorní operní sbor, který se postará o zvukovou scénografii jednoho hudebního klubu na Kubě. Schimmelpfennig je divadelní básník, výjimečný autor, Tomáš Svoboda s ním má dobré zkušenosti, věřím, že půjde o pozoruhodnou inscenaci.

Tak pojďme do "Dadu", jak se lidově říká **Divadlu Antonína Dvořáka**, co bude k vidění tam?

Vrcholem sezony v **Divadle Antonína Dvořáka** bude premiéra dramatu Ptáčky libanonsko-kanadského autora Wajdi Mouwada. Je to jedna z nejlepších her, jakou jsem kdy četl. Naše životy stojí na vrcholu hromady dějinných náhod a událostí, které nemůžeme ovlivnit. A naše kulturní příslušnost je sice věcí našeho rozhodnutí či toužebného přání, ale buňky v našem těle jasně říkají, kdo jsme a kam patříme. Je to hra je o bolestném a zároveň osvěžujícím střetu s realitou dnešního světa na pozadí palestinsko-židovského konfliktu.

Tedy se nevyhnete střetu se současnou realitou na Blízkém východě.

Přesně tak. Hru pro nás přeložil náš přední překladatel Michal Zahálka a po mnoha úspěšných uvedeních v Německu odehraje **NDM** českou premiéru 1. února 2025. Režie se ujala Aminata Keita, rodačka z Havířova, režisérka Národního **divadla** v Brně. Na tuto spolupráci se velmi těším.

A komedie, kterou právě ve Dvořákově zkoušíš?

Právě tam teď zkoušíme Ťululum Georgese Feydeaua. Premiéra bude 2. listopadu. Je to mistrovský mix konverzační a situační komedie. Můj oblíbený, ne tak často hraný Feydeau. Ve své době hra ukázala, že i vyšší a konzervativní vrstvy pařížské společnosti lační po erotice a manželky by tak rády podváděly své manžely! To dnes už není překvapivé, tak jsem hru posunul generačně. Hru o mileneckých intrikách, hodinovém hotelu, promiskuitě i o nesnesitelnosti zadržené vášně odehrají herci Sedláček, Viktora, Fišar, Čapka, Logojdová, Večeřa, Strnad, dámy Muchová a Kocmanová a také studenti naší konzervatoře. Od prvních zkoušek je jasné, že to bude asi velmi komická inscenace...

Feydeau, ten vyžaduje perfektní znalost divadelního řemesla, přesné načasování situací a gagů, a to vy umíte...

Nevím, jestli to umím já, ale většina výše uvedených herců je v tomto oboru jako doma!

Tak to se mají diváci na co těšit.

Poslední premiéra v **Divadle Antonína Dvořáka** bude Guru Tartuffe. Slavnou Moliérovu komedii adaptuje režisér Tomáš Svoboda. Premiéra komedie o dnešních falešných lídrech, ezo-koučích, guruech a podomních "šmejdech" proběhne 12. dubna. V květnu pak čeká **Ostravu** nálož související s kapelou ABBA. Muzikálový soubor **NDM** uvede muzikál Mamma mia! a my ve Dvanáctce uvedeme dokudrama hudebního historika a publicisty Pavla Klusáka ABBA – Scény z manželského života. Je to necenzurovaný pohled do zákulisí byznysu a života jedné z neúspěšnějších skupin všech dob. Na jedné straně veselé písně a široké úsměvy, na druhé straně deprese, špatné vztahy a spousta sovětské ropy... Závěr sezony pak bude spojený s režisérem Martinem Františkem, který se ujal klasiky Federica García Lorcy Krvavá svatba. "Francin" je spojený především s Bezručí a do **Ostravy** teď zavítá přímo na její největší jeviště, do **Divadla Jiřího Myrona**!

URL | <https://www.ostravan.cz/86870/sef-cinohry-ndm-vojtech-stepanek-tesim-se-z-nejlepsich-podminek-pro-praci-jake-jsem-kdy-mel/>

« zpět na začátek

Šef činohry NDM v Ostravě Vojtěch Štěpánek: Těším se z nejlepších podmínek pro práci, jaké jsem kdy měl

9.9.2024 10:18 [Ladislav Vrchovský Divadlo Rozhovor](#)

Šéf činohry Národního divadla moravskoslezského v Ostravě Vojtěch Štěpánek letos zahajuje už svoji sedmou sezonu v Ostravě. A říká, že do ní vstupuje v situaci, ve které má ty nejlepší podmínky pro práci, které si lze představit. V další části rozhovoru, ve kterém si povídáme nejen o Štěpánkově práci, ale i o rodinných otázkách a vůbec o životě v Ostravě, dojde i na zmínku, jak dlouho ještě bude chtít ve své funkci zůstat.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Šef činohry Národního divadla moravskoslezského Vojtěch Štěpánek.

Foto: NDM

Kolikátou sezonu ve funkci šéfa činohry NDM právě otevíráte?

První inscenací mé první sezony byl Rok na vsi a v den první čtené zkoušky se nám narodila první dcerka Doroška. Právě teď oslavila šest let, začínám tedy sedmou sezonu. Dvě z toho ale byly v covidu, dá se tedy říci, že začíná má pátá regulérní sezona.

Říká se, že deset let na postu šéfa činohry v jedné divadelní instituci už znamená něco, o čem se píše diplomové práce. Představte si její název: Režisér Vojtěch Štěpánek a jeho působení v Národním divadle moravskoslezském v letech 2018–2028. Máte takové ambice?

Nemám ambice stát se předlohou diplomových prací, ale pokud by se nad tím obdobím někdo někdy pozastavil, byl bych rád, kdyby si všiml především herců. Přivedl jsem do souboru Petra Panzenbergera, Petru Kocmanovou, Kamilu Janovičovou, Sáru Erlebachovou, Anetu Kalužu Klimešovou, Martina Dědocha, Vojtu Johaníka, Kateřinu Breiskou, Sabinu Muchovou, Alenu Sasínovou Polarczyk... K tomu Robert Finta, Vít Roleček i bardí souboru. Nastupující herecká generace přináší

do souboru a do celého divadla novou energií, jsou velmi pracovití, zábavní, je v nich mnoho potenciálu. Takže za devizu zmiňovaného období bych rozhodně označil skladbu souboru. Díky úspěchům nedávných premiér jako *Médea*, *Richard III.*, *Pravda* nebo *Ztraceni v Yonkers* dáváme o schopnostech našeho hereckého souboru vědět za hranicemi Ostravy.

Po velkých režisérech zůstává poetika vtištěná jimi samotnými do souboru, který umělecky vedli. To se ale týká spíše malých scén, jako jsou třeba ostravští Bezruči, a ne takových velkých činoher, jakou vedete teď v NDM.

I velké soubory mívají své momenty spojené buď s výjimečnými režiséry či neopakovatelným hereckým ansámblem. Ale je pravda, že ona výjimečná poetika, ať už jde o rukopis dramaturgický, režijní či herecký, se častěji profiluje v komorních scénách. Komorní scény mohou fungovat jako herecké laboratoře, formovat svůj výraz na alternativní interpretaci a právě Bezruči i Aréna jsou toho skvělými, byť odlišnými důkazy. S naším počtem premiér a dramaturgickým těžištěm blíže střednímu proudu máme za úkol hrát velkou činohru pro velká hlediště a pomocí odvážné a citlivé dramaturgie rozšiřovat obzory publika. On se ten střední proud stále vyvíjí, vznikají fantastické nové hry a tak vedle klasických autorů jako je Lorca letos uvádíme současné světové autory Schimmelpfenniga, Mouwada či Mayenburga – tedy klasiky budoucí. Ale zpět k vaší otázce: život souboru v malém a velkém divadle je skutečně rozdílný. I z hlediska techniky práce jde o jiný obor.

Něco jako malá firma a na druhé straně velká továrna. Ostatně dříve se největšímu ostravskému divadlu, ve kterém působíte, říkalo továrna na umění. Tak trochu i hanlivě. Je ale pravda, že v menších divadlech se všichni herci víc vzájemně znají a jsou lidsky a přátelsky víc propojeni.

A vidíte, zrovna tohle propojení se u nás, v továrně, přihodilo. Jak jsem říkal, s mladými přišla nová energie, a nemluvím jen o životě na jevišti a na zkušebně. Jsou to lidé, kteří spolu tráví volný čas, často je můžete potkat venku pohromadě. Nebo i na síti, kde často hrají kdekjaké hry, no co už...

Vedle mladých talentů máte k dispozici skutečné bardy jako jsou Vladimír Čapka, Jan Fišar, Tomáš Jirman, Petr Houska, David Viktora, Jiří Sedláček i dámy herečky Marii Logojdovou, Alenu Sasínovou-Polarczyk, Kateřinu Breiskou, Sabinu Muchovou a další.

Ano, to všechno jsou skvělí herci a já mohu jen říct, že mám teď nejlepší podmínky pro práci, jaké jsem kdy měl. Jak z hlediska zázemí velké, tradiční a stabilní organizace, tak z hlediska zázemí vedení činohry i jejího souboru.

Jenže... vaše žena Kristýna Leichtová, také skvělá herečka, momentálně hraje v Plzni a jezdí do Prahy, kde je více práce jak ve filmu, tak v televizi. Jste určitě rádi, když můžete být aspoň trochu delší dobu spolu dohromady i s dětmi, takže tohle není úplně ideální způsob života. Z Prahy do Ostravy sice jezdí dnes Pendolino necelé čtyři hodiny, ale dojíždět denně do práce na takovou dálku je vyloučeno nejen ekonomicky ...

Je to tak. Děti rostou a Kristýně už je smutno po rodině a práci s našimi přáteli a kolegy z Prahy. Nabídek měla vždy dost, teď je postupně přijímá a náš pětisloupcový rodinný nástěnný diář teď plní spíše ona. Já jsem za to moc rád, protože i když si v Ostravě zahrála v Aréně, v Míru či v Lese a udělali jsme spolu dvě inscenace na Letní shakespeareovské slavnosti a ještě si tu založila Koutek světa, který hlídá malé děti, přeci jen stesku po Praze a odmítání mnohdy i zajímavých nabídek už bylo dost. Takže často přejíždí buď jen ona, nebo ona s dětmi, nebo přijede hlídat babička sem, nebo jedeme všichni, když se sejde volný víkend. Navíc naše chalupa na Kokořině, která tam stojí už od poloviny 18. století, si řekla o neodkladnou a nákladnou rekonstrukci, takže to je také velmi náročná aktivita. Já mám v Praze maminku, u Prahy bráchu s jeho rodinou a v Praze třicet let života... Každý se mě čím dál

tím častěji ptá, jak dlouho to takhle vydržíme. Láska k rodině a vášně k divadlu jsou palivem pro všechno to složité plánování a cestování. Občas zabliká kontrolka prázdné nádrže, ale pak se zase podaří dotankovat a jede se dál. Nic není navždy, nic v životě přece není garantováno, o své místo a o svůj soubor přeci bojuji každou sezonu, každá premiéra je ta nejdůležitější, nemůžu přece žít s tím, že na nápravu nějakého průšvihů mám neomezené množství času.

Zeptám se na vaše tvůrčí plány. Na kolik sezon by byly, kdyby se mělo realizovat všechno, co byste rád udělal?

Šuplíky jsou plné na dva životy. Jak jsem říkal, soubor, který tady teď je, a publikum, které máme, to je pro mě ideální výchozí situace k přípravě víceletého konceptu dramaturgie a růstu souboru. Chodím na představení, sleduji, jak se proměňuje publikum, jak reaguje, jak si rozumí s našimi herci. Například dramaturgické úvody před Médeou, kterou jsme nechali nově přeložit pány Havrdou a Borkovcem, jsou divácky velmi oblíbené a navštěvují je zejména mladí diváci. Je tam vždy mnoho mladých zvědavých a sympatických lidí. Setkat se tváří v tvář s takovým publikem a s jeho zpětnou vazbou je jako napít se živé vody.

Tak pojďme na to, co jste s kolegy připravili pro sezonu 2024/2025. Respektive co bylo mezi východisky při koncipování celé dramaturgie?

Páteř dramaturgie této sezony tvoří současná dramatika. Jmenovitě jde o čtyři premiéry autorů Schimmelpfennig, Mouvad, Mayenburg a Klusák. Sám se potkám s Mayenburgovým textem *Soumrak nad krajinou*, který uvedeme v Divadle 12. Jde o německého autora, který patří ve světě k nejžádanějším. Jeho texty nesou znaky konverzační komedie, uprostřed však leží mnohovrstevnaté téma, které dovádí jeho postavy do netušených hloubek argumentace. Jeho hry přetřásají společenská traumata a s osvěžující komikou staví do kontrastu velká témata a postavy představující „lidi obecné“. Jsou to vpravdě důležité, závažné a především velmi zábavné hry. Chceme našemu publiku tuto dramaturgiu představit a prezentovat jako něco, co podle mého patří i na velká jeviště.

O čem je *Soumrak nad krajinou*?

Základ tvoří dvojice, sestra a bratr, a jejich protějšky. Vypořádávají se s dědictvím po otci. A v tom dědictví je obraz, který diváci nevidí, ale podle všeho jde o jakousi krajinku podepsanou jménem A. Hitler. A ty postavy se snaží najít správné rozhodnutí, jak s obrazem naložit. Prodat? Zničit? Už po pár minutách jsou emoce velmi vyhrcoené a diskuze neskutečně toxická. Pohled na krajinku se mění, už není tak idylická, je to krajina masového vraha! A lze oddělit dílo od osobnosti autora? A co z peněží za obraz od takového autora? Koupíte si dům? A bude vám v takovém domě dobře? Mnoho otázek přitáhne do děje další prapodivné postavy, ale už nechci více prozrazovat.

Tohle asi komedie nebude...

Je. Ale samozřejmě ne pořád. I další připravované tituly, Schimmelpfennigova *Discoteca Paraiso* a Klusákova *ABBA – Scény z manželského života*, jsou také nesmírně zábavné tituly, ale vlastně nepopisují nic, čemu bychom se měli smát.

Tohle budou tři významné premiéry v Divadle 12. Z ekonomického pohledu hlediště s mnohem menším počtem sedadel, a přitom špičková světová dramatika. Jak to jde dohromady?

My Dvanáctku stále jaksí ohledáváme. Myslím, že se nám tam podařily dobré věci. Hornické vdovy, Pravda, ale i rodinné představení O líné babičce... s každou premiérou se o prostoru Dvanáctky dozvídáme něco nového. Tomáš Svoboda ve Dvanáctce právě zkouší *Discotecu Paraiso*. V té hře je asi 260 postav. Kromě našich herců, například Panzenbergera, Janovičové, Finty a Dědocha, diváci uvidí i

komorní operní sbor, který se postará o zvukovou scénografii jednoho hudebního klubu na Kubě. Schimmelpfennig je divadelní básník, výjimečný autor, Tomáš Svoboda s ním má dobré zkušenosti, věřím, že půjde o pozoruhodnou inscenaci.

Tak pojďme do „Dadu“, jak se lidově říká Divadlu Antonína Dvořáka, co bude k vidění tam?

Vrcholem sezony v Divadle Antonína Dvořáka bude premiéra dramatu *Ptáčci* libanonsko-kanadského autora Wajdi Mouwada. Je to jedna z nejlepších her, jakou jsem kdy četl. Naše životy stojí na vrcholu hromady dějinných náhod a událostí, které nemůžeme ovlivnit. A naše kulturní příslušnost je sice věcí našeho rozhodnutí či toužebného přání, ale buňky v našem těle jasně říkají, kdo jsme a kam patříme. Je to hra je o bolestném a zároveň osvěžujícím střetu s realitou dnešního světa na pozadí palestinsko-židovského konfliktu.

Tedy se nevyhnete střetu se současnou realitou na Blízkém východě.

Přesně tak. Hru pro nás přeložil náš přední překladatel Michal Zahálka a po mnoha úspěšných uvedeních v Německu odehraje NDM českou premiéru 1. února 2025. Režie se ujala Aminata Keita, rodačka z Havířova, režisérka Národního divadla v Brně. Na tuto spolupráci se velmi těším.

A komedie, kterou právě ve Dvořákově zkoušíš?

Právě tam teď zkoušíme *Ťululum* Georgese Feydeaua. Premiéra bude 2. listopadu. Je to mistrovský mix konverzační a situační komedie. Můj oblíbený, ne tak často hraný Feydeau. Ve své době hra ukázala, že i vyšší a konzervativní vrstvy pařížské společnosti lační po erotice a manželky by tak rády podváděly své manžely! To dnes už není překvapivé, tak jsem hru posunul generačně. Hru o mileneckých intrikách, hodinovém hotelu, promiskuitě i o nesnesitelnosti zadržené vášně odehrají herci Sedláček, Viktora, Fišar, Čapka, Logojdová, Večeřa, Strnad, dámy Muchová a Kocmanová a také studenti naší konzervatoře. Od prvních zkoušek je jasné, že to bude asi velmi komická inscenace...

Feydeau, ten vyžaduje perfektní znalost divadelního řemesla, přesné načasování situací a gagů, a to vy umíte...

Nevím, jestli to umím já, ale většina výše uvedených herců je v tomto oboru jako doma!

Tak to se mají diváci na co těšit.

Poslední premiéra v Divadle Antonína Dvořáka bude *Guru Tartuffe*. Slavnou Moliérovu komedii adaptuje režisér Tomáš Svoboda. Premiéra komedie o dnešních falešných lídrech, ezo-koučích, guruech a podomních „šmejdech“ proběhne 12. dubna. V květnu pak čeká Ostravu nálož související s kapelou ABBA. Muzikálový soubor NDM uvede muzikál *Mamma mia!* a my ve Dvanáctce uvedeme dokudrama hudebního historika a publicisty Pavla Klusáka *ABBA – Scény z manželského života*. Je to necenzurovaný pohled do zákulisí byznysu a života jedné z neúspěšnějších skupin všech dob. Na jedné straně veselé písně a široké úsměvy, na druhé straně deprese, špatné vztahy a spousta sovětské ropy... Závěr sezony pak bude spojený s režisérem Martinem Františkem, který se ujal klasiky Federica García Lorcy *Krvavá svatba*. „Francin“ je spojený především s Bezruči a do Ostravy teď zavítá přímo na její největší jeviště, do Divadla Jiřího Myrona!

Ladislav Vrchovský